

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 22CoCsp/17/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8220202045
Dátum vydania rozhodnutia: 29. 06. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Viera Kandriková
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2021:8220202045.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Viery Kandrikovej a členov senátu JUDr. Branislava Brezu a JUDr. Michala Boroňa v spore žalobcu: EOS KSI Slovensko, s.r.o., so sídlom Pajštúnska 5, 851 02 Bratislava, IČO: 35 724 803, zastúpeného: Remedium Legal s.r.o., IČO: 53 255 739, so sídlom Pajštúnska 5, 851 02 Bratislava, proti žalovanej: X. Š., I.. XX.XX.XXXX, Z. N., N. XXX, o zaplatenie 193,48 eura s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Bardejov zo dňa 29.01.2021, č. k. 4Csp/74/2020-65, takto jednohlasne

rozhodol:

- I. Potvrďuje rozsudok.
- II. Nepriznáva stranám sporu náhradu trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom Okresný súd Bardejov (ďalej len „súd prvej inštancie“) vo výroku I. zamietol žalobu a vo výroku II. nepriznal žalovanej voči žalobcovi právo na náhradu trov konania.

2. Citoval ustanovenia § 497 Obchodného zákonníka, § 39, § 52 ods. 1 až 4, § 53 ods. 1, 4 a 5, § 54 ods. 1 a 2, § 524, § 525 a § 526 Občianskeho zákonníka, § 1 ods. 2 a § 2 písm. d) zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov, § 89 ods. 1 a § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „ZoB“).

3. V odôvodnení okrem iného uviedol, že žalobca nepopieral postavenie žalovanej v ich zmluvnom vzťahu so M. M.Ň., F..M.. ako spotrebiteľa, ani spotrebiteľský charakter úveru. Súd prvej inštancie nemal preto pochybnosti o použití ustanovení Občianskeho zákonníka na posúdenie úverovej zmluvy, vrátane podmienok, za ktorých bol úver poskytnutý i prechodu práv a povinností zo zmluvného vzťahu z pôvodného veriteľa na žalobcu. Nezistil, že by postúpeniu pohľadávky M. M., F..M.. na žalobcu bránila dohoda, ktorá by bola uzavretá medzi M. M., F..M.. a žalovanou. Úver žalovanej bol poskytnutý bankou, ktorá úvery poskytuje na základe bankovej licencie. Konštatoval, že vzhľadom na postavenie žalovanej ako spotrebiteľa bolo povinnosťou súdu zisťovať, či ZoB nepozná obmedzenia pre postúpenie pohľadávky bankou na iný subjekt, navyše v tomto prípade na subjekt nebankový a či došlo k platnému postúpeniu pohľadávky, ktorej úhrada je predmetom sporu za podmienok stanovených ZoB. Preskúmaním okolností veci dospel súd prvej inštancie k záveru, že žalobca síce preukázal existenciu ním pripojených výziev M. M., F..M.. žalovanej na úhradu omeškaných splátok, resp. celého dlhu z čerpaného úveru, (existenciu výpovede zmluvy nepreukázal, ani netvrdil), avšak ani pri jednej z týchto ním doložených listín netvrdil a ani nepreukazoval dátum odoslania ktorejkoľvek z nich a ani dátum ich účinného doručenia žalovanej. Podľa názoru súdu prvej inštancie tak nie je možné dôjsť k bezpečnému záveru o tom, kedy začala žalovanej plynúť lehota 90 kalendárnych dní od skutočného upozornenia na jeho omeškanie, resp. či k takémuto upozorneniu (a k akému dňu) zo strany veriteľa vôbec došlo.

Zo strany žalobcu teda neboli tvrdené a ani preukázané zákonom (konkrétne § 92 ods. 8 ZoB) vyžadované podmienky pre platné postúpenie bankovej pohľadávky, predovšetkým dodržanie lehoty 90 kalendárnych dní od upozornenia spotrebiteľa - klienta na omeškanie, ktorá je pre klienta určená na plnenie svojho dlhu, aby sa tak vyhol prípadnému postúpeniu takejto pohľadávky na iný nebankový subjekt. V konaní sa tým nepreukázali podmienky platného postúpenia predmetnej pohľadávky na postupníka t.j. žalobcu, ktorý nie je bankou, a preto je právny úkon žalobcu a M. M. F..M.. (t.j. zmluva o postúpení pohľadávok) s poukazom na § 39 Občianskeho zákonníka neplatný pre obchádzanie zákona.

4. O trovách konania súd prvej inštancie rozhodol v zmysle ustanovenia § 255 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“), podľa ktorého súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci. Keďže žalovaná bola v konaní plne úspešná, ale žiadne trovy konania jej nevznikli, vychádzajúc zo zásady procesnej ekonomie rozhodol, že žalovanej právo na náhradu trov konania nepriznáva.

5. Proti tomuto rozsudku podal odvolanie žalobca v zákonnej lehote z dôvodov uvedených v § 365 ods. 1 písm. b), f) a h) CSP. V odvolaní namietal, že neboli splnené podmienky pre rozhodnutie v zmysle ustanovenia § 297 písm. b) CSP, t.j. bez nariadenia pojednávania. Rozhodnutie súdu je podľa názoru žalobcu nesprávne, resp. vychádza z nesprávneho procesného postupu. Žalobca je toho názoru, že v danom konaní súd nevyslovil svoje predbežné právne posúdenie veci, neprezentoval pred stranami žiadnu skutočnosť ako spornú, čím nevytvoril zákonný priestor na doplnenie dôkazov. Na základe toho súd prvej inštancie odňal žalobcovi možnosť konať pred súdom. Podľa žalobcu v konaní bolo preukázané, že pred postúpením pohľadávky postupca dodržal všetky podmienky, ktoré mu ustanovenie § 92 ods. 8 ZoB ukladá. V súvislosti s podmienkami vyžadovanými uvedeným ustanovením žalobca poukázal na to, že žalovaná bola v čase postúpenia pohľadávky v omeškaní so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku voči postupcovi nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní (žalovaná bola v zmysle prílohy č. 1 k Zmluve o postúpení pohľadávok ku dňu postúpenia pohľadávky v nepretržitom omeškaní po dobu 486 dní), a zároveň bola postupcom opakovane vyzvaná na úhradu svojho peňažného záväzku, a to okrem iných výziev aj výzvou zo dňa 06.03.2019 a výzvou zo dňa 16.12.2019. Žalobca teda v konaní tvrdil (a naďalej tvrdí), že žalovaná bola v čase postúpenia pohľadávky napriek písomnej výzve postupcu v omeškaní so splnením čo i len časti svojho peňažného záväzku voči postupcovi po dobu dlhšiu ako 90 kalendárnych dní. Keďže tieto skutkové tvrdenia neboli protistranou popreté, v zmysle ust. § 151 ods. 1 CSP ich bolo v konaní podľa názoru žalobcu potrebné považovať za tzv. nesporné skutkové tvrdenia, na základe čoho bolo potrebné uzavrieť, že je nesporným skutkovým tvrdením, že žalovaná bola postupcom riadne vyzvaná na zaplatenie omeškaných splátok a v čase postúpenia pohľadávky bola žalovaná napriek písomnej výzve postupcu v omeškaní so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku voči postupcovi nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní. Žalobca sa ďalej nestotožnil s právnym názorom súdu prvej inštancie, podľa ktorého v zmysle ust. § 92 ods. 8 ZoB je na splnenie predpokladov podľa tohto ustanovenia potrebné, aby bol dlžník v omeškaní so splnením čo i len časti svojho peňažného záväzku po dobu dlhšiu ako 90 kalendárnych dní, pričom táto lehota začína plynúť až po doručení písomnej výzvy banky. Takýto výklad z dikcie ust. § 92 ods. 8 ZoB nevyplýva. Ust. § 92 ods. 8 ZoB totiž pojednáva len o písomnej výzve banky voči svojmu klientovi, t. j. výzve banky k úhrade omeškaných splátok úveru, ktorá môže byť vykonaná kedykoľvek za trvania omeškania dlžníka. Tvrdil, že ničím nepopiera, že v zmysle ust. § 295 CSP môže súd vykonať v spotrebiteľských sporoch aj tie dôkazy, ktoré spotrebiteľ nenavrhol, avšak v žiadnom prípade sa nestotožňuje so závermi súdu, v zmysle ktorých je faktické popretie skutkových tvrdení žalobcu (na ktoré je oprávnená len druhá strana sporu) vykonaním dôkazov, ktoré spotrebiteľ nenavrhol. Súd v danom prípade podľa názoru žalobcu prekročil svoje právomoci a porušil základnú zásadu nezávislosti a nestrannosti súdu, vyjadrenú v čl. 1 CSP tým, že aktívne, namiesto strany sporu, rozporoval skutkové tvrdenia žalobcu, čím nesprávnym procesným postupom znemožnil žalobcovi, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Na základe uvedeného žalobca navrhol, aby odvolací súd rozsudok v napadnutom rozsahu preskúmal a v zmysle ustanovenia § 388 CSP ho zmenil tak, že vyhovie žalobe žalobcu, resp. v zmysle ustanovenia § 389 ods. 1 CSP ho zrušil a vrátil vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

6. Krajský súd v Prešove ako súd odvolací (§ 34 CSP) po zistení, že odvolanie bolo podané v zákonom stanovenej lehote (§ 362 ods. 1 CSP), oprávnenou osobou (§ 359 CSP) proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné (§ 355 CSP), preskúmal napadnuté rozhodnutie, ako aj konanie mu predchádzajúce v zmysle zásad vyplývajúcich z ust. § 379 a nasl. CSP, bez nariadenia pojednávania

(§ 385 CSP a contrario) s tým, že miesto a čas vyhlásenia rozsudku oznámil na úradnej tabuli súdu a webovej stránke odvolacieho súdu a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné.

7. Odvolací súd v odvolacom konaní posúdil relevantnosť konkrétnych odvolacích dôvodov v kontexte s namietaným nesprávnym právnym posúdením, to, či súd prvej inštancie na zistený skutkový stav správne, v plnosti aplikoval príslušné právne predpisy, či riadne svoje rozhodnutie odôvodnil, to všetko s prihliadnutím na to, že v odôvodnení rozhodnutia nemusí byť daná odpoveď na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní (Ústavný súd Slovenskej republiky II.ÚS 78/05).

8. Súd prvej inštancie vykonal vo veci dokazovanie v potrebnom rozsahu, na základe ktorého správne zistil skutkový stav a vo veci aj správne rozhodol. Skutkové zistenia súdu prvej inštancie zodpovedali vykonanému dokazovaniu a odôvodnenie rozhodnutia má podklad v zistení skutkového stavu. Na týchto správnych skutkových zisteniach súdu prvej inštancie sa nič nezmenilo ani v štádiu odvolacieho konania. Vo vzťahu k odvolacím námietkam a na doplnenie správnosti odvolací súd uvádza nasledovne.

9. Odvolací súd sa najprv vyporiadal s odvolacou námietkou žalobcu, že v dôsledku nenariadenia pojednávania vo veci, súd mu nesprávnym procesným postupom znemožnil, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

10. Podľa § 177 ods. 1 a 2 CSP, súd nariadi na prejednanie veci samej pojednávania. Pojednávania nie je potrebné nariaďovať a) ak ide iba o otázku jednoduchého právneho posúdenia veci, skutkové tvrdenia strán nie sú sporné a hodnota sporu bez príslušenstva neprevyšuje 2.000 eur, b) strany s rozhodnutím vo veci bez nariadenia pojednávania súhlasia, c) to ustanovuje tento zákon.

11. Podľa § 297 CSP, súd na prejednanie sporu nariadi pojednávania. Pojednávania nie je potrebné nariaďovať, ak a) sa vo veci rozhoduje rozsudkom pre zmeškanie v prospech spotrebiteľa, b) ide iba o otázku jednoduchého právneho posúdenia veci, skutkové tvrdenia strán nie sú sporné a hodnota sporu bez príslušenstva neprevyšuje 1.000 eur.

12. Z obsahu spisového materiálu vyplýva, že súd prvej inštancie na prejednanie veci nenariadil pojednávania, ale došlo k verejnému vyhláseniu predmetného rozsudku dňa 29.01.2021, ktoré bolo vopred oznámené vyvesením na úradnej tabuli a webovej stránke súdu prvej inštancie.

13. Ustanovenie § 297 CSP zakotvuje výnimku zo zásady ústnosti v spotrebiteľských sporoch a upravuje procesné situácie, v ktorých nie je potrebné nariadiť pojednávania. Formulácia ust. § 297 písm. b) CSP korešponduje s § 177 ods. 2 písm. a) CSP, pričom ich spoločnými znakmi sú jednoduché právne posúdenie veci, nespornosť skutkových tvrdení strán a bagateľný cenový limit s rozdielnou výškou. Cieľom prvých dvoch znakov je, aby pojednávania nebolo potrebné nariaďovať v zásade v takých sporoch, kde nie je potrebné dokazovanie a nie je nevyhnutné ústne pred súdom prejednávať argumenty strán, týkajúce sa právneho posúdenia veci.

14. Posúdiac predmetnú vec podľa vyššie citovaných procesných ustanovení odvolací súd zhodne s prvoinstančným dospel k záveru, že v danom prípade boli splnené zákonné podmienky, aby v predmetnom spotrebiteľskom spore nebolo nevyhnutné na prejednanie sporu nariadiť pojednávania. Keďže žalovaná nevyužila možnosť vo veci sa vyjadriť, v dôsledku čoho skutkové tvrdenia žalobcu obsiahnuté v žalobe nerozporovala, je potrebné uzavrieť, že skutkové tvrdenia strán neboli sporné. Zároveň bola splnená i ďalšia podmienka, že išlo o otázky jednoduchého právneho posúdenia veci, keďže išlo len o plnenie z bežnej spotrebiteľskej zmluvy, včítane posúdenia zákonných podmienok postúpenia bankovej pohľadávky, pričom nejde o posúdenie ojedinelé, ale hromadne sa opakujúce za obdobných zmluvných podmienok. To, že hodnota sporu bez príslušenstva neprevyšuje zákonný limit 1.000 eur, keďže istina v danom prípade predstavuje sumu 193,48 eura, je úplne nesporné.

15. Vzhľadom na vyššie uvedené, odvolací súd dospel k záveru, že v danom prípade boli splnené zákonné podmienky, aby súd prvej inštancie postupoval podľa procesného ust. § 297 písm. b) CSP a vo veci nenariadil pojednávania, pričom realizoval verejné vyhlásenie rozsudku. Takýto postup súdu nemožno hodnotiť ako nesprávny, nedošlo ním k odňatiu procesných práv stranám, ani k porušeniu práva na spravodlivý proces. Táto odvolacia námietka žalobcu preto neobstojí.

16. Podľa § 181 ods. 1 a 2 CSP Prednesy strán na pojednávaní, po vyvolaní veci a úkonoch podľa § 180 žalobca prednesie podstatný obsah žaloby a vyjadrení podľa § 167. Žalovaný má právo vyjadriť sa k prednesu žalobcu. Strana môže odkázať na svoje písomné podanie. Po úkonoch podľa odseku 1 súd určí, ktoré skutkové tvrdenia sú medzi stranami sporné, ktoré skutkové tvrdenia považuje za nesporné, ktoré dôkazy vykoná a ktoré dôkazy nevykoná. Súd tiež uvedie svoje predbežné právne posúdenie veci. To neplatí, ak tak už postupoval pri predbežnom prejednaní sporu.

17. Odvolací súd nepovažuje za dôvodnú odvoláciu námietku žalobcu spočívajúcu v tvrdení, že súd prvej inštancie porušil ust. § 181 ods. 2 CSP tým, že stranám sporu neuviedol svoje predbežné právne posúdenie veci. Odvolací súd v tomto smere poukazuje na skutočnosť, že takúto povinnosť má súd v zmysle ust. § 181 ods. 2 CSP vykonať na prvom pojednávaní. V danom prípade súd prvej inštancie nenariadil pojednávanie, nakoľko mal splnené procesné podmienky na verejné vyhlásenie rozsudku podľa § 297 písm. b) CSP.

18. Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej na zistený skutkový stav aplikuje príslušné právne predpisy. Nesprávnym právnym posúdením veci sa rozumie omyl súdu pri aplikácii práva. O omyl v aplikácii práva ide vtedy, ak súd použil iný právny predpis, než ktorý mal použiť, alebo ak použil síce správny právny predpis, ale ho nesprávne vyložil.

19. V prejednávanej veci bolo povinnosťou žalobcu preukázať, že je účastníkom hmotno-právneho vzťahu, z ktorého je vyvodzovaný žalobou uplatňovaný nárok.

20. Z vykonaného dokazovania súdom prvej inštancie je zrejmé, že žalobca si v predmetnom konaní uplatnil nárok na zaplatenie peňažnej sumy vo výške 193,48 eura s príslušenstvom na základe zmluvy o postúpení pohľadávok uzatvorenej podľa § 524 a nasl. Občianskeho zákonníka zo dňa 24.03.2020 medzi postupcom M. a žalobcom. Postupca uzatvoril so žalovanou dňa 17.06.2016 zmluvu č. XXXXXXXXXXXX označenú ako Zmluvu o Kreditnej karte (spotrebiteľský úver), ktorej predmetom bolo poskytnutie spotrebiteľského revolvingového úveru na kreditnú kartu s celkovým úverovým rámcom 300 eur, ktorý sa žalovaná zaviazala splácať v minimálnych splátkach po 15 eur mesačne vrátane poplatku uvedeného v tabuľkovej časti zmluvy pri ročnej percentuálnej miere nákladov 42,53% a celkovej čiastke, ktorú mala ako spotrebiteľ zaplatiť v sume 361,55 eura.

21. Podľa § 92 ods. 8 zák. č. 483/2001 Z.z. o bankách a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy o postúpení pohľadávok z 24.03.2020 (ďalej aj ako „ZoB“), ak je napriek písomnej výzve banky alebo pobočky zahraničnej banky jej klient nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky, môže banka alebo pobočka zahraničnej banky svoju pohľadávku zodpovedajúcu tomuto peňažnému záväzku postúpiť písomnou zmluvou inej osobe, a to aj osobe, ktorá nie je bankou (ďalej len „postupník“), aj bez súhlasu klienta. Toto právo banka alebo pobočka zahraničnej banky nemôže uplatniť, ak klient ešte pred postúpením pohľadávky uhradil banke alebo pobočke zahraničnej banky omeškaný peňažný záväzok v celom rozsahu vrátane jeho príslušenstva; to neplatí, ak súčet všetkých omeškaní klienta so splnením čo len časti toho istého peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky presiahol jeden rok. Pri postúpení pohľadávky je banka alebo pobočka zahraničnej banky povinná odovzdať postupníkovi aj dokumentáciu o záväzkovom vzťahu, na ktorého základe vznikla postúpená pohľadávka; banka alebo pobočka zahraničnej banky môže postupníkovi poskytnúť informáciu o jednotlivých iných záväzkových vzťahoch medzi bankou alebo pobočkou zahraničnej banky a klientom len za podmienok a v rozsahu ustanovených týmto zákonom.

22. Podľa § 39 Občianskeho zákonníka neplatný je právny úkon, ktorý svojím obsahom alebo účelom odporuje zákonu alebo ho obchádza alebo sa priechi dobrým mravom.

23. Spôsobilým predmetom postúpenia v zmysle ust. § 92 ods. 8 ZoB môže byť iba pohľadávka alebo jej časť, ktorá je už (1) splatná, a to za predpokladu predchádzajúcej (2) písomnej výzvy banky a skutočnosti, že klient banky je napriek výzve (3) nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní. Uvedené predpoklady sú zákonným predpokladom pre platné postúpenie pohľadávky banky. Musia byť kumulatívne splnené v čase postúpenia pohľadávky. Uvedené ustanovenie je lex specialis k inštitútu cesie.

24. Uvedené predpoklady sú zákonným predpokladom pre platné postúpenie pohľadávky banky. Predpoklady musia byť splnené v čase postúpenia pohľadávky (pozri rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 7Cdo/26/2017 zo dňa 28. marca 2018, rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1Cdo/147/2017 zo dňa 24.04.2018).

25. Ustanovením § 92 ods.8 ZoB sa sledovalo sprísnenie postúpenia - cesie bankovej pohľadávky zo sféry kontrolovanej centrálnou bankou a umožniť dlžníkovi, ktorý poruší zmluvné podmienky, aby v primeranom čase vykonal nápravu a zotrval vo vzťahu s bankou, s ktorou dojednal finančnú službu („Toto právo banka nemá, ak klient uhradil omeškaný peňažný záväzok ešte pred postúpením pohľadávky...“). Zákonné podmienky akými sú napr. postúpenie iba splatnej pohľadávky, písomná výzva, 90 dňová lehota nepodporuje záver, že by hlavným cieľom sprísnenia cesie bankovej pohľadávky bola ochrana bankového tajomstva.

26. Sprísnenie zákonných predpokladov postúpenia bankovej pohľadávky môže byť považované za zákonný predpoklad z dôvodu, že po postúpení pohľadávky rôznym subjektom už nad pohľadávkou nie vždy je zachovaná kontinuita dôležitého dohľadu centrálnej banky, ktorá kontrola je osobitne dôležitá v priebehu trvania úverového vzťahu.

27. Nedodržaním zákonných podmienok postúpenia bankovej pohľadávky sa takéto postúpenie dostáva do rozporu s dikciou zákona s priamym dopadom na platnosť právneho úkonu. Prezumpcia znalosti predpisov zverejnených v zbierke zákonov pritom vylučuje dobromyseľnosť postupníka.

28. Pre platnosť zmluvy ako právneho úkonu je právne významný moment, kedy tento právny úkon bol urobený. Ak zmluva o postúpení pohľadávok v čase jej uzatvárania nespĺňala náležitosti vyžadované ustanovením § 92 ods. 8 ZoB, išlo o neplatný právny úkon odporujúci zákonu. Neplatnosť podľa ustanovenia § 39 Občianskeho zákonníka je neplatnosťou absolútnou, čo znamená, že právny úkon takouto absolútnou neplatnosťou postihnutý nemá za následok vznik, zmenu alebo zánik práv a povinností. Absolútna neplatnosť právneho úkonu nastáva priamo zo zákona a pôsobí od začiatku voči každému.

29. Z obsahu spisu je zrejmé, že postupca nepostupoval v súlade s ust. § 92 ods. 8 ZoB. Žalobca síce predložil výzvu M. M. F..M.. na úhradu dlžnej sumy s upozornením, že ak žalovaná neuhradí dlžnú sumu, banka je oprávnená postúpiť pohľadávku tretej osobe (výzva M. M., F..M.. datovaná dňom 16.12.2018 adresovaná žalovanej na úhradu pohľadávky z kreditnej karty), avšak jej zaslanie, ani doručenie žalovanej v spise nie je preukázané. Žalobca túto skutočnosť do skončenia dokazovania nepreukázal. Pokiaľ ide o výzvu zo dňa 06.03.2019, tá zase neobsahovala upozornenie banky na možnosť postúpenia pohľadávky v prípade omeškania dlžníka so splatením dlhu. Tým, že banka výzvu dlžníkovi nezaslala, resp. táto skutočnosť nebola v konaní preukázaná, neposkytla mu dostatočný priestor na vykonanie krokov voči „svojej“ banke za účelom zotrvania s ňou vo vzťahu.

30. Pokiaľ žalobca potrebné zistenia v konaní odvodzoval od jeho nerozporovaného tvrdenia na základe ustanovenia § 151 ods. 1 CSP, takýto postup v spotrebiteľských sporoch (§ 290 - § 306 CSP) nepovažuje odvolací súd za náležitý v prípade, že súd požaduje skutočné preukázanie žalobcom tvrdenej skutočnosti. Súd prvej inštancie požadoval relevantný dôkaz o existencii a doručení výzvy banky žalovanej pred postúpením pohľadávky v zmysle ustanovenia § 92 ods. 8 ZoB, ktorý mohol vykonať aj bez návrhu. Uvedený postup súdu prvej inštancie je v súlade s ustanovením § 295 CSP, podľa ktorého súd môže vykonať aj tie dôkazy, ktoré spotrebiteľ nenavrhol, ak je to nevyhnutné pre rozhodnutie vo veci. Súd aj bez návrhu obstará alebo zabezpečí taký dôkaz a zásadami, na ktorých spočíva konanie s tzv. slabšou stranou. Posúdenie splnenia podmienok na postúpenie pohľadávky bankou podľa ustanovenia § 92 ods. 8 ZoB je nevyhnutné pre vyhodnotenie právneho úkonu postúpenia z hľadiska jeho platnosti, resp. absolútnej neplatnosti, čo má priamy vplyv na posúdenie aktívnej legitímácie žalobcu, teda na výsledok samotného sporu. Za stavu, kedy súd v spotrebiteľskom súdnom spore trvá na dôkaze, pričom dodávateľ, resp. jeho právny nástupca nepreukáže existenciu ním tvrdenej skutočnosti, ktorá má byť dokazovaním preukázaná, ustanovenie § 151 ods. 1 CSP o nespornosti nepopretých skutkových tvrdení sa neuplatní. Súd je totiž vždy povinný ex offa skúmať aktívnu legitímáciu žalobcu a taktiež je ex offa povinný poskytnúť ochranu spotrebiteľovi ako slabšej zmluvnej strane, a to aj v prípade, že sa spotrebiteľ

svojich práv v konaní nedovoľáva. Námiety žalobcu s poukazom na ustanovenie § 151 ods. 1 CSP odvolací súd považuje za neopodstatnené.

31. Skúmanie vecnej legitímácie (aktívnej alebo pasívnej), je imanentnou súčasťou každého súdneho konania; súd vecnú legitímáciu skúma vždy aj bez návrhu a aj v prípade, ak ju žiadna zo strán sporu nenamieta. Zistenie nedostatku vecnej legitímácie má za následok zamietnutie žaloby. „Vecnou legitímáciou je stav vyplývajúci z hmotného práva, kedy jeden účastník občianskeho súdneho konania (navrhovateľ) je subjektom hmotnoprávneho oprávnenia, o ktoré v konaní ide (je aktívne vecne legitímovaný) a účastník na opačnej procesnej strane (odporca) je subjektom hmotnoprávnej povinnosti (je pasívne vecne legitímovaný)“ (z uznesenia Ústavného súdu Slovenskej republiky č.k. III. ÚS 517/2011-9 zo dňa 22.11.2011, obdobne Najvyšší súd Slovenskej republiky v rozsudku sp. zn. 3Cdo 192/2004).

32. Keďže žalobcom nebolo v konaní preukázané naplnenie všetkých predpokladov možnosti postúpenia pohľadávky tak, ako to vyžaduje ust. § 92 ods. 8 ZoB (výzva banky adresovaná dlžníkovi pred postúpením pohľadávky), postúpenie pohľadávky nie je možné považovať za platné, a to s poukazom na ust. § 39 Občianskeho zákonníka. S ohľadom na túto skutočnosť odvolací súd v zhode so súdom prvej inštancie dospel k záveru, že žalobca nie je nositeľom práva, ktoré bolo predmetom postúpenia a žalobcom uplatnené v tomto konaní, preto mu nie je možné toto právo priznať. Zmyslom a cieľom ustanovenia § 92 ods. 8 ZoB bolo dosiahnuť stav, aby mal dlžník dostatok času na vykonanie opatrení zotrvať vo vzťahu so „svojou“ bankou a tak zotrvať aj vo sfére kontrolovanej Národnou bankou Slovenska.

33. Odvolací súd preto postupom vyplývajúcim z ustanovenia § 387 ods. 1 a 2 CSP rozsudok ako vecne správny potvrdil.

34. O trovách odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP. Dôvodom takéhoto rozhodnutia o trovách bola skutočnosť, že žalovaná bola úspešná, no v priebehu odvolacieho konania jej žiadne preukázateľné trovy nevznikli a žalobcovi ako procesne neúspešnej strane nárok na náhradu trov odvolacieho konania nevznikol. Odvolací súd vychádza z čl. 17 Základných princípov CSP zakotvujúceho procesnú ekonómiu. Rozhodovanie postupom najskôr podľa § 262 CSP v spojení s ust. § 396 ods. 1 CSP o priznaní nároku strane na náhradu trov konania a následne súdom prvej inštancie o výške náhrady trov konania za situácie, keď oprávnenej strane žiadne trovy konania nevznikli, by bolo zjavne nielen nerozumné, ale i v rozpore so zásadou hospodárnosti civilného súdneho konania.

35. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom odvolacieho súdu pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolať musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods. 2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).